

Es nevaru bez mīlestības

Modes zinātnieks Konstantīns Bogomolovs nav šīs zemes cilvēks. Vakaros viņš skatās pasaules līmeņa operas izrādes, lasa dzeju, dzer tikai labāko konjaku un uz semināriem lido biznesa klasē. Šajā intervijā viņš paver durvis, kuras bijušas aizslēgtas, – stāstot par lielāko mīlestību dzīvē, vientulību, baudām un modi, kas reizēm ir amorāla.

Pēc dabas esat savrupnieks?

Jā, esmu augstākajā pakāpē introverts un ļoti milu vientulību. Man patik būt vienam, kaut arī manas profesijas dēļ ar cilvēkiem jātiekas ļoti bieži. Kad vadu seminārus, man ir komandējumi uzreiz uz piecām pilsētām – Maskavu, Sanktpēterburgu, Rigu, Vilnu, Alma-Atu, pēc katraš šādas lielas tikšanās ar cilvēkiem man vajag pabūt vienam. Reizēm man jautā, kur plānoju braukt atvainījumā, bet man atpūta nozīmē būt majās. Vai pie mammaš – reizi vai divas gadā.

Mamma dzīvo Ukrainā?

Jā, esmu dzimis Dnepropetrovskā, bet viņa dzīvo nelielā pilsētiņā Berdjskā Azojas jūras krastā. Tūr ir paradiže – sava māja, balkons, zālumi, puķes. Kaut arī, protams, nemu līdz notebook, es tur nestrādāju.

Vai jūsos ir palicis kaut kas no vides, kurā piedzimāt?

Nē. Laikam esmu kļuvis par kosmopolītu. Es gan nezinu, vai tas ir kompliments vai gluži otrādi... Saprotiet – es piedzimuši Ukrainā, bet, kad atceros savu jaunību, es tur nejutuši komfortabli. Mēdz būt tā, ka mūsu dvēsele piedzimusī cītur, bet kermenis – tur. Es arī gimenē biju ne tāds.

Kā baltais zvirbulis?

Jā. Es Ukrainas dienvidos nejutos labi. Tā kā esmu introverts, mani apgrūtināja pārlieku vieglā komunikācija. Ľaudis tur ir ārkartīgi atvērti, bet viņi ļoti sainsi distancē starp sevi un citiem – gan pozitīvajā, gan negatīvajā ziņā, un man tas vienmēr bija ļoti smagi. Kamēr biju mazs, es to nesapratu. Pēc tam aizbraucu uz Kijevu, pabeidzu institūtu, tad – uz Kaliningradu, Sanktpēterburgu, Rigu... Kad nokļuva Sanktpēterburga, man šķita – o, es esmu atgriezies dzimtenē! Pēc tam apstāķu dēļ devos uz Rigu. Domāju, ka ne uz visiem laikiem. Man negribējās braukt, bet vajadzēja.

Jūs te nosūtīja strādāt?

Nē, tie bija smalki, personīgi apstāķi. Tā bija mīlestība. (Balss kļūst maiga.) Bija deviņdesmito gadu sākums, es braucu kā uz ārziņiem, kā emigranti uz neatkarīgu valsti. Nepratu valodu un domāju, ka atgriežosies Sanktpēterburgā. Es tā mīleju to pilsetu, ka domāju, ka man tur ir jādzīvo un jāmirst. Un, ziniet, tā dažreiz gadās – es nokļuvu Latvijā, Rīgā, un sapratu – lūk, šī ir mana vieta!

Vai tad kosmopolītam Riga nav par provinčiālu?

Nē, es tik ļoti milu Rīgu! Esmu tās patriots. Rīga nav provinciāla, tā ir daudz delikātāka, smalkāka un man visās nozīmēs komfortabla. Kad atgriežos no gara komandējuma pa Ukrainas un Krievijas pilsētām, man jau Rīgas līdostā grības visus noskūpstī! Tik ļoti man patik šeit valdošā gaisotne, gars... Bet, ziniet, tā acīmredzot bija savstarpejā mīlestība. Es Rīgu pieņēmu, līdzko sāku runāt latviski, – pēc pusotra mēneša.

Nevar būt!

Es sevi piesiedu! Esmu perfekcionists, tāpēc man ļoti gribējās runāt pareizi. Ejot uz veikalu, uz lapiņas uzrakstīju, ko teikt. Protams, pārdeveja uzreiz pārgāja uz krievu valodu. Kad pēc pusotra mēneša sāku runāt latviski, es sapratu, ka no sejēnes vairs nekur neatizbraukšu – ne uz rietumiem, ne uz austrumiem.

Jums parādījās paziņas, draugi arī no latviešu vidiņi?

Jā, un līdz pat šim bridim viņu ir daudz. Kaut arī tagad ar vienību tiekšos mazāk, jo līdz ar gađiem mans introvertaša akcents pastiprinās... No devīndesmitē gadu vidiņu sakņu nodarboties ar modi un sājutu, ka Rīga mani ir pieņēmusi tilkpat viegli, kā es viņu. Es nezināju vārdu *integrācija*, jo atbraucu ar citām smadzenēm. Modes pasaule ir ļoti integrēta.

Internacionāla?

Jā. Visi runā visās valodās. Man paveicās, ka nokļuvu tieši tajā. Jau 12 gadu vecumā sacerējumā *Kas es būšu* es rakstīju, ka būšu modes mākslinieks. Protams, nezināju tādu profesiju – *fashion analitikis*, imīdzinās vai stilists.

Padomju laikā bija žurnāls *Rīgas Modes*.

Kāds tas bija deficitis? Kad mācījos institūtā, mums tas bija žurnāls numur viens.

Tad uz Rīgu braucāt kā uz modes meku?

Jā. Kopš tā laika daudz kas ir mainījies. Sājuta, ka Rīga ir modes centrs, bija astoņdesmitajos. Bet es nekluvu par modes mākslinieku. Stājos, bet nepietika punktu, un es aizgāju uz tehnoloģiju pusī. Ľoti pārdzivoju, bet tagad saprotu, cik daudz man ir devusi tieši tehniskā izglītība.

Tā sakārto galvu?

Jā, dod sistematisku, analitisku sapratni. Ari aspirantūrā Pēterburgā disertāciju rakstīju nevis par mākslu, bet tehnoloģijām. Mans zinātniskais grāds ir inženierzinātņu doktors, un uzskatu, ka man ļoti paveicies izglītību iegūt jomā, skietami tālā no modes.

Tātad jūs uz Rīgu atbraucāt, sekojot mīlestībai?

Jā. (*Smaida.*)

Un jūs palikāt kopā?

Nē, mēs izšķirāmies. Bet mēs palikām ļoti tuvi, *silti* draugi. Šo stāstu taču visa Rīga zina! Tā ir Zānna Dubska. Viņa ir brīnišķīgs cilvēks, satrīcoša sieviete, bet tas, ka mēs izšķirāmies, nenozīmē, ka mēs izšķirāmies uz visiem laikiem. Mēs vienalga esam blakus – mums ir meita, un mēs tiekamies. Es, protams, esmu pateicīgs Zānnai, ka viņa mani atveda šurp.

Bijāt kursabiedri?

Jā, mums bija dienesta romāns. Pēterburgā.

Baltās naktis...

Tur bija viss. Viss – gan baltās naktis, gan stihijs. Pati lielākā manas dzīves mīlestība.

Jūs atbraucāt šurp un ieraudzījāt citu mīlestību – Rīgu...

(*Sirsniģi smejas.*) Nē, ne gluži tā. Tā bija daļa no fielas mīlestības.

Parastam cilvēkam modes pasaule var šķist divaina un nesaprotama. Man vienmēr ir gribējies, lai intēlgents cilvēks no šīs vides man paskaidro – kas rada šo svešādo intonāciju. Varat?

Es pacentīšos. Modes pasaule ir teatrāla un falša. Tur ir daudz negatīvā, daudz spēles, patosa, spekulācijas un skaudības. Tā nav tik tīra, kā vareti šķist no attāluma. Ziniet, modes pasaule ir daudz kā... amorāla. Piemēram, produktu agresīva reklāma. Tagad *uzskaitīju*, ko es sajā pasaule nemil. Bet tājā ir arī kaukas ļoti brīnišķīgs, kas izpērk tās zemisko pusī, kaut godīgi varu teikt, ka es modi dažkārt neieredzu. Man nepatik tās amorālitāte, tās *must have* – noteikta dzīvesveida uzspiešana. Mums jāpielūdz dīzi dizaineri, bet tas, kurš apgrozīts reklāmā, jau ir dīzs. Mums jāsajūsmīnās, jāterē milzu naudu, lai paši savās acīs iegūtu statusu. Un, lai to iegūtu, vajag kļūties lietām. Tas man nepatik. Bet tas, par ko es modes pasaule sajūsmīnos, – par tās talantiem, tājā strādā ļoti radoši ļaudis – brižiem talanti, brižīm slimīgi. Viens no maniem mīļākajiem modes māksliniekiem ir Galiāno – radošs, bet tājā pašā laikā neviennozīmīgs savas cilvēciskajās, morālajās vertības. Ja reiz ir šāda atklātā saruna, atklāsu – ir bijuši momenti, kad man vispār ir

ZINIET, MODES PASAULE IR DAUDZ KĀ... AMORĀLA.

gribējies pamest modes pasauli. Kad man ir šķitis, ka esmu daļa no sistēmas, kura vienkārši zombē cilvēkus un skalo smadzenes. Strādajot glancetos žurnālos, modes reklāmā, sapratu, ka tas ir cietsirgi – vienkāršiem cilvēkiem uzspiest glamūru.

Bieži vien tie nevis izglīto, bet iedzen komplēkos?

Tieši tā. Bet ziniet, man paveicās – es iepazinos ar cilvēku, ne no modes pasaules, kurš piekopj garīgas prakses. Daudz interesanta esmu no viņa uzzinājības, daudz padomu prasījumi. Kad atklāju, ka grību mainīt profesiju, viņš teica, ka tas ir nepareizi: "Tā ir begsana. Tēv sajā profesiju vajag ieviest savu filozofiju. Atrodī virostromi, kuri juties komfortabli." Jo – *ai, es negribu smērēties* – tas ir tik viegli. Ka politiķi – mani Ukrainas problēmas neinteresē, negribu smērēties. Mums jādzīvo šajā pasaule, jo aizbēgti klosteri – tas ir vienkāršakais. Un, ziniet, varbūt vēl ne līdz galam, bet es atradu sev jaunu ceļu. Noformulēju ļoti svārīgu moto: mode – tā nav kleita, bet cilvēki. Kad tu saproti cilvēkus, tu ari modi sac saprasti pilnīgi citādi. Man mode ir psiholoģija, filozofija, cilvēki, tas ir gan Jungs, gan Freids, zemazpīna un kosmiskas ietekmes. Es modi sāku analizēt nevis no punkta – vienkārši *metālaps*, kleita un moderna somiņa, bet – cilvēks, kurš tiecas pēc harmonijas un laimes. Tad tu nonāc pie secinājuma, ka cilvēki drīkst būt arī nestilīgi, sausmīgi apģērbušies, bet laimīgi. Kādā brīdi parvāreju savus jaunības uzsakustus, kas raksturīgi tik daudziem modes māksliniekiem, ►

stilistiem, – grību visus pārtais, grību, lai visi ir stilīgi! Kapēc viņi ir tīk šausmīgi apģērbusies? Kapēc uz viņām karājas tik kroplīgas kleitās? Grību, lai viss butu harmoniski un skaisti.

Man šķiet, tas ir ļoti nepareizi, jo pasaulei ir jābūt dažādai. Man ļoti patīk hipiju filozofija – visam, kas ir pasaule, ir tiesības pastāvēt. Pat tai pretīgajai zelta kleitai ar mežģīju kaskādi un kaut kādām spalvām uz pleciem, kas karājas skatlogā... Tu sāc saprast – ja kādu šķieita darīs laimigu, tad varbūt ari tāda ir viena no modes funkcijām. Mode var darīt mūs nelaimigus, bet ari – laimigus. Kad atrodam iekšēju harmoniju.

Jūs sev esat atradis melno? Tā vienmēr ģerbjates?

Man melnā krāsa ir patikusi vienmēr. Vairākumam melnā krāsa asociējas ar vientulību, pašprietēkamību, garīgumu, bezgalību. Bet ne jau tāpēc esmu to uzzīlījis. Mēs ġerbjāmies intuitīvi. Man melnais īepatīkais dzīves oriģināls, bet neatļaujot tos vālkat, jo uzskatīju, ka stīlistam tas ir pārāk primitīvs. Bet kādā momentā, pirms dienīm gadiem, nolēmu, ka es tācu beidzot varu atstabināties. Nu, cik var kādam ko pierādīt? Pieņaca bridis, kad saprātu – viss, es vēlos ienirt melnajā, es tik sen par to esmu saprojījis. Es izmetu visu krāsaino.

Miskastē?

Nu nē. Es nevaru izmest lietas, es tās atlodu. Salieku maisā, un apkopēja aiznes, kur nu viņa pati zina.

Jums ir cilvēks, kas palīdz kopīt māju?

Jā.

Jums droši vien ir liels un skaists dzīvoklis.

Liels – jā, bet teikt, ka skaista, diemžel nevaru. Man rokas tīk tālu nesnedzdas. Es tācu tājā dzīvoju tikai trīs mēnešus vasarā, trīs ziemā. Mana dzīve pāriet hotelos. ļoti grības izremontē, padomāt par dizainu, bet ir svarīgakas lietas. Taču man patīk tīriba un kārtība.

Istabas viņu ir liels ekrāns, kurā skatāties operas izrādes?

Hm. Jā, katru vakaru man vajag noskatīties – kaut fragmentu. Pateicoties operai, es pārslēdzos. Man atrivojas domas, iestājas pareizi vibrācija, un pēc tam ir viegli iemīgt.

Opera nerunā par zemes mīlestību, attiecībām un ideāliem.

Absoluūti – ne par zemes.

Vai tas jūs nedara vēl vinentīlāku?

(Piekrītoši māj ar galtru, sāk skaļi smieties.) Man, protams, ir pazītas, kuri ļoti aizraujas ar operu. Varam to apspriest.

Jums ir savas sabiedrība?

Internetā. Es gan nesezu sociālajos tīklkos, neesmu neviņām, man butu ļoti grūti tik daudz sazināties. Esmu divās saitēs ar pseidonimū, un abas ir par operu.

Ari tā ir kā sēta riņķi.

Ir, ir. Kad saviem studentiem stāstu, kā pacelt rādošumu, saku – modes žurnāli –

obligāti, modes mājaslapas – ari, tur daudz var uzziņāt par mūsdieni komercālo modi, bet bez gleznām, mūzikas, teātra un dabas nevar sasniegt augstu kreativitāti.

Dziās modes mākslinieks Aleksandrs Vasiljevs ir teicis – ja cilvēks grib veidoties par labu modes mākslinieku, viņam nevis jāšķirsta žurnāli, bet jāapmeklē gleznu izstādes un jālūkojas dabā.

Jā, Vasiljevs ir mans elks, un es piekritu – jo vairāk cilvēks ap sevi redz skaisto, jo labāka ir viņa gaume.

Jūs bērnībā izglītoja ar izstādēm? Vecāki veda uz muzejiem?

Nē. Es gāju pats. Man bija ļoti labi vecāki, inženieri, tēvs vadīja metalurgijas rūpnīcu, mamma strādāja ceļniecības firma, brālis ari aizgāja metalurgijā. Bet es nebiju tāds. ļoti esmu iemītējis vecākiem, ka viņi mani neļauza. Agrāk daudz gāju uz teātri, bet tagad operu skatos vienīgi televīzijā, jo nosēdēt divas stundas bez sviesīm ir grūti. Es salieku sev apkārt visu ko garšīgu...

Vai dzīvē ticat nejaušībām?

Jā. Ievēroju zīmes, es tajās ieklausos un

būt. Tie nav saistīti ar objektīvu vērtējumu, komplimentu daudzumam, panakumiem un formālu veiksni. Jā, es medžu būt ari nelaimīgs, kad man šķiet, ka dzīve nav izdevusies un viss ir velti. Ari tas ir normāli, jo tikai mulķi ir priežīgi nepārtraukti.

Ko jūs tad darāt?

Es slīgstu depresiju, es tai atlodos. Nebaidos.

Uz ilgu laiku?

Ja tai atlodos, tad ir viegli no tās izriet. Depresija mums tiek dota, lai mazliet atpūtos. Mēs esam apguvuši amerikāņu veiksnes tehnoloģijas – vajag rauties uz priekšu, pastāvīgi tiekties uz mērķi... Bet, ja tev no rita ir slīkts garastavoklis, negribas izriet no mājas, tu nevienu negribi redzēt, bet vienkārši palist zem segas, ieslēgt trūlu serāļu, uzsmērēt treknku sviesīmaizi, blakus nolikt šķīvi ar sokoļades konfektem... Tad šīm stāvoklim ir jāatrodas. Pēc tam ir viegli no tā izriet. Tas ir kā nolaisties dibenā, jo tikai tad vari atsperties, uzpeldēt un tapt par to, kas biji pirms tam. Ja mēs kēpujāmies, spirināmies, tad neuzpeldam. Ari organizisms reizēm grib atpūsties, ari dvēsele, enerģētika grib atlodties šīm stāvoklim.

Jums ir savas uzticības personas, dvēselis radinieki?

Jā, bet ļoti maz – viens Rīga, viens Liepāja, viens Pēterburgā. Bet viņiem ari nav jābūt daudz.

Modes pasaule no malas šķiet sievišķīga, un sievišķība savā ziņā pārņem ari virēšus, kas tajā dzīvo. Tā ir?

Ir. Bet tikai mūsdienās. Mēs vēl dzīvojam buržuaiskā laikmetā. Bet, sākot ar 14. gadsimtu, virētis bija daudz greznāks un ar modi aizrāvās daudz vairāk nekā sieviete. Tikai 19. gadsimtā, kad pār pasauli sāka valdit nauda, viņš uzvilkta tumšu uzvalku, radīja darījuma cilvēku tēlu, bet sievieti pārvērtā par savu aksesuāru. Mēs tajā vēl dzīvojam. Bet situācija mainās mūsu acu prieksā.

Bet kas notiek ar virēšiem, kas strādā modes pasaulei? Redzam jocīgus modeļus kā Jaroslavu, kurš ġērbjās kā meitene. Jūs esat ļoti virišķīgs, laikam izpjēmums.

Necesmu izpjēmums. Vai zināt, kādi teli man bija jaunībā, cik ekstravaganti es ġērbos? Gan ne tik androgīni kā Jaroslava. Bet ziniet – mode ir ari uz cilvēkiem. Tādi, kadu piemējāt jūs, – virišķīgi, 18. gadsimtā bija 80 procenti. Tagad mēs atkal ejam uz androgīnu. Tas ir ļoti moderni – virišķā un sievišķā sajaukums, un sīs trends attīstīsies arvien vairāk. Varat neticēt, bet pēc 100 gadiem virētis uz augstiem pāpežiem, svarķos, ar meikapu un bārdu kā Končīta Vursta būs norma. Ir noteikta mode uz cilvēku tēliem. No kuriem tā? Ne jau no modes žurnālu lappusēm. Tā ir kolektīvā zemāzīpa, un mums nezin kāpēc kaut kāš īepatīties, un mēs pakāpeniski pie tā pierodam. Pirms desmit gadiem koriģējošs meikaps uz virēša sejas bija mežonīgi smieklīgs, savukārt tagad tas kļūst par normu.

Vairbūt mēs arī daudz brivāk sākam skaitīties uz cilvēka seksualitāti?

Jā, daudz iecietigāk. Man šķiet, tā nav tikai modes tendenciju pāzīme, bet formacijas maiņa. Mēs atvadāmies no naudas pasaules.

Vai tiešām?

Un atvadisimies gadus simt. Arī renesanse ilga 200 gadu. Kāda būs nākotnes pasaule, es nezinu, bet pienāks laiks, kad mēs no piedēļu tālā nemēsim darījumu cilveku. Kāds patlaban ir *modīgākais* viršeša tēls? Tas ir cilvēks, kurš prot pelnīt naudu, darījumu uzaikār, ar loģiku. Vai tiešām viņš bija mode vienmēr? Nē, senāk viņš bija viens no zemākajiem – zemnieks vai kaut kāds buržuā. Tolaik mode bija pavismi citi viršeši.

Daudzi par to neaizdomājas. Jūs to zināt, bet tāk un tā esat to pieņemis – biznesu, uzvalku.

Ziniet, tas, kā es staigāju iekdienā... Mode – tā vienmēr ir maska. Tēls taču ir teātrās jēdziens. Kad lasu seminārus, pievienoju aksešuārus – šalli, gredzenu, radošu, emocionālu elementus, kas adekvātāk parāda manu personību. Šodien – ar melniem dīzniem, melnā dzēmperi un žakēti – es savu tēlu padarūmākstāku. Es grūbi būt adekvāts tam teātrīm, kurā spēlēja. Musu dzīve taču visu laiku noteikta uz skatuves. Tā jau Sekspīrs ir teicis – visa pasaule ir teātris un jaudis tajā – aktieri. Mēs visu laiku esam publikas priekšā. Kad nesēm, atslābināmies. Vientulība mums nav jāspēle.

Tad kā jūs gērbjaties mājās, ja drīkst jautāt?
Erti un komfortabli.

Koši?

Nē. Tas man būtu nekomfortabli, es vienīgā valkāju melnu.

Vai jums kādreiz gribas uzvilkst svārkus?

Nē, nekad nav gribējies, jo tas *neierakstās* manā tēlā. Man ir indiešu sarongs – vīriešu svārki, kuri tiek tūti apkārt. Kad biju Indija, divus tādus nopirku.

Un kad jūs tos velkat?

Nekad. Vienkārši stāv skapi, tāpat kā man dāvinātās jaipāju kimono un vēl šīs tas no nacionāla apģerba.

Kā svenčiņš?

Jā. Protams. Kad atvedu, visiem parādīju, nosotografējos, bet es ar to neiziešu pat pludmalē. Pat ne mājās.

Man pazīstams gleznotājs sev uzšuva svārku un bija sajūsmā – ja vīrieši zinātu, cik tajos ir viegli!

Vīrieši vālkā svārku. Bet katru lietu, ko uzelvēlam, dod signālus. Kad jūs man jautājat, vai es varētu uzvilkst svārku, iedomājot savu tēlu. Fiziski varētu, bet manā tēla kontekstā – zinātneka, kurš nodarbojas ar modi – svārki neiederas. Ja es būtu gleznotājs, es tos uzvilktu viegli, jo tēlam piedienas radošums un alternatīva, bet zinātneks brilles un svārku – kaut kā neiet kopā.

Es domāju – sev, mājās.

Es arī mājas esmu zinātneks. (*Smejas*)

Teicāt, ka jaunībā izskatījāties ekstravaganti. Kā?

Ai, visādi. Man bija gari melni mati ar čolku.

Krāsojāt?

Jā, protams. Mati man ir bijuši visadas krāsas – arī rudi un blondi. Lai arī negribēju būt ekstravagants, alternatīvs. Astoņdesmitā

ES NEBŪT NEUZSKATU, KA CILVĒKAM, KURŠ IR BLĀKUS, JĀBŪT AR TĀDIEM PAŠIEM IDEĀLIEM.

tajos gados mode bija diskos, *jaunais vilnis*, pēc tam – sportiskais stils, hiphops.

Jūs tos visus izmēģinājāt uz sevi?

Protams. Buntas bija statusa simbols, ilgi nevarēju atlauties. Man gribējās būt modīgam, bet vienlaikus iet mazliet pāri rāmjiem. Man šķiet, tieši tas arī ir stilīgi.

Vai jūs izdevās piedalīties savas meitas audzināšanā? Devāt viņai skaistuma izjūtu?

Ir viena niāns – tā kā mūsu meita dzivo Rīgā, viņai ļoti nepatīk, ja es vai Žanna stāstām par viņu. Mums tas ir tabu. Es negribetu par viņu runāt. Ne tāpēc, ka man tas nebūtu interesantis (man ļoti patīk statīt par viņu, es to daru ar baudi, kad sniedzu intervijas Ukrainā vai Krievijā), bet Latvijā es kautrējos. Tas jaunītēm ir nekomfortabli. Tāpēc šo tēmu es negribu skart. Meitu sauc Paula.

Latviešu vārds.

Jā, bet arī Žanna ir latviete, jauktas asinis.

Paula pabeidza latviešu skolu, ir bilingvāla. Vienu varu teikt – kād viņa sāka eksperimentēt ar savu arieni, apmēram 15 gadu vecumā, es nekad viņu nekrītēju. Arī citiem vecākiem iesaus – nevajag bērnam uzspiest savu gaumi. Lai dara, ko grib! Jo viņi nezinā – tas ir labi vai slīki, un piecpadsmitgadīgi puikas un meiteņes viņiem apkārt arī nezina. Ja viņa, no mūsu skatu punkta raugoties, ir uzvilkusi neveiksmīgus svārkus, sakām: "Meitīg, novelc, tei kājas ir pilnīgas, nepiešķi." Vai puikam: "Šīs kreklīš tavas rokas padara tievākas?" Mēs iedzenam kompleksos un stereotipos. Bērnam ir jāekspерimentē, viņš reizēm drīkst izskatīties drausmīgi, ja viņam tā gribas.

Esat teicis, ka cilvēks bez mīlestības ir tikai puscilvēks.

Jā, man šķiet, ka mīlestība dzīvē ir galvenais. Bet tās mēs esam nepilnvērtīgi. Tas ir arhetips.

Vai mīlestībai vienmēr jābūt abpusējai?

Es domāju, ka jā. Bet to es saku tagad. Jo mīlestība bez atbildes – tas ir *loti* *zīra*. Tā ir ekstāze, asaras, drama, izdzīvota kāda savas dzives periodā. Jā, tājā ir daudz sāpu, bet mēs no tām gustām baudi. Kā mazohisti. Tā ir eksaltačija. Kad milam bez atbildes, kad mīlotās cilvēks mūs pamet vai piekrāpi – sāpes ir tik slimīgas, bet saldas. Paiet laiks, mēs atveselojamies, un iestājas pat nozēla – cik gan tās ir pārgājai! (*Smejas*) Tā parasti ir jaunībā. Tagad, jau nobriedis, es saprotu, ka augstakais punkts slēpjass tieši abpusēja mīlestībā. Tā ir harmonija. Jo tieši savstarpēja mīlestībā mēs augam, klūstam pilnvertīgi, barojam viens otru ar enerģiju un emocijām.

Mīlestība ir ari iekdienas sadzīvošana. Vai tā jums ir bijusi problēma?

Kādās no manām iepriekšējām attiecībām? Protams. Kādās bija, kādās ne.

Tagad esat viens?

Man negribas... Ir liecas, kuras gribas atstāt pie sevis. Ne tāpēc, ka es kojetētu vai uzburtu noslēpumu. Vienkārši negribas.

Vai jūs varētu būt laimīgs bez mīlestības, ja reiz sakāt, ka tāds ir tikai puscilvēks?

Es domāju, ja. Kadā noteikta vecuma.

Tagad?

Tagad nē.

Vai jūs izdevās piedalīties savas meitas audzināšanā? Devāt viņai skaistuma izjūtu?

Ir viena niāns – tā kā mūsu meita dzivo Rīgā, viņai ļoti nepatīk, ja es vai Žanna stāstām par viņu. Mums tas ir tabu. Es negribetu par viņu runāt. Ne tāpēc, ka man tas nebūtu interesantis (man ļoti patīk statīt par viņu, es to daru ar baudi, kad sniedzu intervijas Ukrainā vai Krievijā), bet Latvijā es kautrējos. Tas jaunītēm ir nekomfortabli. Tāpēc šo tēmu es negribu skart. Meitu sauc Paula.

Latviešu vārds.

Jā, bet arī Žanna ir latviete, jauktas asinis.

kam ir labi vientulibā... Kam neviens nav vaja-dzigs, arī pasaule ne. Bet es pēc tā netiecos.

Jums ir tādi ideāli, ka satik cilvēku sev... Jūs skatīties tikai pašas labākās operizrādes, lasāt dzēju.

Nu un? Man patīk vienkārši un parasti cilvēki. Es nebūt neuzskatu, ka cilvēkam, kurš ir blākus, jābūt ar tādiem pašiem ideāliem. Es nevaru iedomāties, kādam viņam jābūt, nevaru iestāsti kriterijus, kādiem jāatlīst, lai būtu man blākus. Viņš var būt pilnīgi kas cits. Pilnīgs kontrasts, pretmēts.

Jūs varētu mīlēt kontrastu?

Jā. Un man ir bijušas tādās attiecības. Kad cilvēki ir pilnīgi pretejī man.

Rupjū un neaudzināt?

Jā! Bet ne jaunībā. Tādā gribam, lai otrs pu-sītei būtu tādi paši ideāli, lai viņš skatītos uz pasauli tādām pašām acīm, lai dzīves uzskati būtu vienādi. Bet līdz ar pieredzi, gadiem saproti, ka tie nepavismam nav galvenie kriterijai. Nebūt ne obligāti.

Vai jums kā ļoti smalkam cilvēkam nedarā pāri?

Nē. Es cilvēkus pieņemu tādus, kādi viņi ir. Nedomājiet, ka esmu tikīcīgāk, ka man vienīgā, kāda tā ir. Mana garderobē ekskluzīva ir ļoti maz. Ja pēru bikses, es taču varu tās pārsūt.

Kas ir īsu virišķiba?

Gribas pēks. Es ar to lepojos. Bet reizēm tas medī būt mans sods, jo es nespēju atslābināties. Varētu mazliet paslīnot, kaut ko neizdarīt, bet es esmu ļoti disciplinēts. Tā laikam ir apīsaši, kas man palīdz. Gan biznesā, gan mākslā ļoti palīdz atbildība. To apkārtējie, iespējams, nevar ieverot uzreiz, bet tā ļauj man justies komfortabli ar dažādiem audīm, ne tikai izsmalcinātēm aristokrātēm un inteliģēntiem, kā jums varētu šķist. Mana ģimene ir ļoti vienkārša. Nedomājiet, ka man ir garlaicīgi ar mammu, ja es ar viņu nevaru parunāt par operu. Mums ir tik interesantas sarunas – par to, kā viņa skābe kāpostus, kā boršču vārā! Par to, kas viņai ir interesanti.

Jums patīk arī dzīve viesnīcas?
Loti!

Kas jums tajā patīk?

Hm, nekad par to neesmu domājis... Senāk, kad tikai sāku viesīzrādu dzīvi, man braukšana uz semināru bija komandējums. Apmetos viesnīcā, vienvietīgā standarta numuriņā, lidoju ekonomiskajā klāsē,

Pats istu ukraiņu boršču mākat uzvārīt?

Jā, es gatovoju.

Draugiem?

Reti, bet jā. Sev zupu – nekad. Bet nedomājiet, ka esmu viens.

Dzīvojat ar kādu kopā?

Nē, bet ir tuvi cilvēki.

Paldies Dievam, esmu iemācījies nestrādāt pa naktīm. Jūs jau zināt – ai, iedzēršu kafiju, mazliet konjaciņa, un līdz diviem, trim naktī! Agrāk tā dzīvoja. Tas ir kaifs, bet vienlaikus tas arī grauj. Tieši opera man palīdzēja no tā atbrivoties. Astoņas datoru izslēdzētu. Uzskatu, ka tagad dzīvoju daudz pareizāk, jo nestrādāju *līdz* gulīt. Agrāk – izslēdzētu datoru un kritu gulēt.

nostrādāju, atgriezos, un mājās ritēja mana dzīve. Tagad māna psihī strāda citādi – tur ir mana dzīve! Es princīpā gribu būt kārtas minūtes. Negribu lielīties, bet es viesnīcā dzīvoju ar komfortu. Uzskatu, ka tas ir mans līmenis. Kaut tājā pašā laikā varu ēst ļoti vienkārši – kas pagādās, arī apģērbus nepērķu dārgu. Brendiem man ir zēl naudas. Tiekšu godīgi – man nav zimolu drēbju, es tādās neval-kāju.

Jūs lasāt seminārus par zimoliem, bet neesat to patērētājs?

Tas nav man. Nu, ja man kaut kas ļoti iepatīk...

Piemēram, pēdējā manta, kas jums iepatīkās?

Neesmu tiesīgs nosaukt zimolu.

Bet varat taču pateikt – brilles vai kurpes?

Tas bija trikotāžas kardigans no ļoti laba veikalā. Kad to uzvilk – mans, vis! Eju uz kasi un tikai tad paskatos cenu, un man vienīgā, kāda tā ir. Mana garderobē ekskluzīva ir ļoti maz. Ja pēru bikses, es taču varu tās pārsūt.

Jūs tā ari darāt, jums mājās ir šūmajina?

Ir, bet ko sarežģītāku nesu pie šūvēja. Lai gērbtos ekskluzīvi, nav jābūt stīlistam. Ar modes izglītību no sūda var uztasīt konfekti – es to uzskatu par mūsdienu stīlista profesionālo moto.

Ja grībi nēsāt zimolu drēbes, vajag vienīgi biezū makū?

Vajag, protams. Ir cilvēki, kuriem pirk kārtas ko dārgu, uzkarināt sev slavenu dizainera drēbes jāu baudi. Es vīrus nenosodu – ja cilvēkam vajadzīga *Vuitton* vai *Birkin* somiņa kā sekūsī psihoģiska baudi... Bet man to nevajag. **OK!**

TEKSTS: SANDRA LANDORFA
FOTO: VIKTORIJA ANIŠKO
STILS: INDRA SALCEVIČA